

ב"ל (תל-אביב-יפו) 15058-10-11 - יוסף גנח נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 15058-10-11 - יוסף גנח נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 15058-10-11

יוסף גנח

ע"י ב"כ עו"ד יוסי אברהם

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד מרב חבקין

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[20.01.2013]

כב' השופטת שרה מאירי-אב"ד

נציג ציבור עובדים מר אלכס לוי

נציגת ציבור מעבידים הגב' ציפורה ארליך

פסק דין

1. בפנינו תביעה שהגיש התובע (אוקטובר 2011) להכיר בליקוי שמיעה וטנטון כנובע מחשיפה לרעש מזיק, מתמשך או התקפי, העולה על המותר, במהלך שנות עבודתו כלוטש יהלומים, בין היתר אצל המעסיק האחרון (יהלומי א. דלומי בע"מ; "המעסיק"), תביעה שנדחתה ע"י הנתבע. התובע, יליד 8.11.53, טוען כי עבד 38 שנה כלוטש יהלומים, ואצל המעסיק מ- 1.03 ועד 3.08, 9-10 שעות ליום, באולם סגור, סמוך למכונות רועשות וללא אביזרי הגנה. התובע עבד על אופן ליטוש, כשבסמוך לו עבדו אופני ליטוש נוספים (בחדר 6, 3X4 לוטשים). כן עבד באופן קבוע בסמיכות לשואב אבק רועש ביותר.
2. בהגנתו (דצמבר 2011) הכחיש הנתבע הנטען, טען כי התביעה נדחתה כדין, משליקוי השמיעה של התובע אינו תוצאה של חשיפה לרעש, משלא נחשף לרעש מעל המותר, כאמור בסעיף 84א(א) לחוק.
3. ביום 19.2.12 התקיים דיון מוקדם בפני כבוד הנשיא השופט מ. שפיצר.
- ביום 17.4.12 הגיש התובע תצהיר עדותו הראשית, בקשה לזימון חבר לעבודה [מר שרעבי דוד, שהוכרה תביעתו בגין ליקוי שמיעה ("העד")] וכן סקרי בטיחות שנעשו אצל המעסיק בשנים 2000-2011.
- ביום 28.10.12 נשמעו בפנינו עדויות התובע ובתום הדיון סיכמו ב"כ הצדדים טענותיהם בע"פ.
4. ולהכרעתנו -

א. עפ"י הוראת החוק (סעיף 84א לחוק) נדרשת ראייה ל"חשיפה לרעש התקפי ומתמשך, העולה על המותר לפי סעיף 173 בפקודת הבטיחות בעבודה..."

כעולה מת/1, לא בוצעו בדיקות למפלסי רעש אצל המעסיק. בפועל, אין התובע מציג ראייה עובדתית כלשהי להוכחת התנאי המוקדם שמציב הסעיף.

רק בעת חקירתו הנגדית, ורק משהתנגד להגשת בדיקת המוסד לבטיחות וגהות אליה הופנה (נ/4) - רק אז "מצא" להציג דו"ח בדיקה תעסוקתית לרעש, שבוצעה באופן פרטי עבור עובד-תובע בהליך אחר (ת/2) [במאמר מוסגר - בדיקה שהיה מודע עוד קודם למלוא פרטיה, משציין כי בעבר "היינו 70 עובדים", כנטען שם מפי העובד, עמ' 1].

כך או כך, בבדיקה שבפנינו נמדד רעש של 83.1 db - 9.5 שעות (ת/2), כשפעלו סה"כ בחדר 6 עמדות ליטוש (כולל הנבדק - ותוך הסבר של הבודק (שם) מדוע יש "להוסיף" חשיפה, לרעש שמדד בפועל) ומנגד, נמדד רעש של 73-78 db - 8-9 שעות (נ/1), כשפעלו סה"כ בחדר 6 עמדות ליטוש וכן עבד שואב האבק.

הנה כי כן - לפי 2 הבדיקות שהונחו בפנינו (שתיהן מאוחרות לתקופת העבודה של התובע אצל המעסיק) - לא הוכח רעש התקפי ומתמשך, העולה על המותר לפי הדין, קרי: לא נתקיים התנאי המוקדם לתחולת סעיף 84א לחוק, בתביעה שהוגשה למל"ל רק ב- 7.2.11. ובהקשר זה - נסיונו של התובע להסתמך על עדותו של העד - אין בה כדי לסייע, שכן עסקינן בתביעה שהוגשה למל"ל עוד ב- 2002. ודאי כך, כשנטען בפנינו כי בתביעה הראשונה שהגיש לא הוכר ורק בהחמרה - הוכר [ואנו לא נדע עיתוי/עילתה של זו או של זו (והאם 2002 היא הראשונה, או זו שהוכרה כהחמרה!?)]. כך יש להזכיר כי נסמך בתביעתו על 40 שנות עבודה, קודם לעבודתו אצל המעסיק.

מהעד למדנו כי התובע עבד בחדר אחר מהעד, חדר בו עבדו 6 מכונות ליטוש, אלא, ששואב האבק לא עבד באופן קבוע (עמ' 3 שורה 27; עמ' 2 שורה 21) ועדותו זו משמעותית וסותרת "הנחות" שמניח הבודק בת/2 (ס' 5א, 12א; ואגב כך ולמעלה מן הצורך, בת/2 נסמך הבודק על "נסיונו", שכלל לא תואר). ובהקשר זה - המל"ל אינו נדרש להביא ראיה "שהמצב העובדתי" שונה מזה שבת/2 - ודי בכך שרק בח.נ. ותוך התנגדות להגשת נ/1 - "נזכר" כאמור התובע להגישו כראוי מטעמו.

דא עקא - נ/1 דוקא סותר את ת/2 הנסמך על "הנחות" ופחות על עובדות, הנחות שנסתרו כאמור דוקא בעדות העד, כמפורט לעיל, והעיקר - בנ/1 בוצעה הבדיקה תוך הפעלת שואב אבק (סיפא ס' 1). קרי: ת/1 וההנחה שבו נשלל עובדתית.

ואם ב"הנחה" עסקינן - "ניתן להניח" שבעת בצוע נ/1 (חודש מאי 2012) עבד מיזו"א, ששימש אף הוא כ"הנחה" נוספת של הבודק בת/2...

ב. אין חולק כי התובע הגיש תביעתו לנתבע רק לאחר הפסקת עבודתו, 3 שנים לאחר הפסקת עבודתו (ב- 7.2.11; כשהפסיק עבודתו ב- 5.3.08; עמ' 6). בפועל, אין לו "סיבה למה", ודאי כן, כשחש ירידה בשמיעה עוד ב- 2008! רק בח.ח. נדרש התובע לפ"ע שעבר, בגין פגיעה בכתף (כ"הנמקה" לעיתוי תביעתו). דא עקא, הגשת התביעה שנים לאחר הפסקת העבודה - מנעה הגשת נתוני עובדה ברורים ומוכחים, מזמן אמת (ע"י התובע, או ע"י הנתבע) ומאידך, דוקא משהגיש תביעתו למל"ל בגין פ"ע (בכתף), עוד יותר קשה להבין מדוע המתין 3 שנים בתביעתו דנא...

ג. בנסיבות אלה, כשאין חולק כי התביעה למל"ל הוגשה לאחר הפסקת עבודתו - בהתאם, משתביעת העד התבררה עפ"י החוק בנוסחו הקודם - ברי כי אין ללמוד ממנה לענייננו.

סעיף 84א קובע 3 תנאים מצטברים להכרה בליקוי שמיעה, אלא שהתנאי שבסעיף (1) לא הוכח בפנינו. בנסיבות, משהתביעה הוגשה שנים לאחר הפסקת העבודה ממילא, ולאור הבדיקות שבפנינו - לא ניתן לקבוע כי תנאי זה הוכח.

חרף כך, יש לבחון (לכאורה) אף את יתר התנאים.

ס"ק (2) עוסק בירידה בשמיעה לפחות של 20 db מכ"א מהאזניים - תנאי זה התקיים, לכאורה, כעולה מנספח לתצהיר התובע (מ- 30.6.11, חתום ע"י רופא מוסמך במל"ל).

דא עקא, באותו מסמך מציין הרופא כי עקומת השמיעה אינה מתאימה לדרישות ליקוי שמיעה ואינה אופיינית לחשיפה לרעש.

באשר לס"ק (3) - משאין בפנינו כרטיסיו הרפואיים של התובע לא ניתן לבחון קיומו של רישום רפואי על ליקוי שמיעה בתקופת 12 החדשים שקדמו למועד הגשת התביעה למל"ל.

ועוד יותר כך - אם ב- 2008 חש התובע בירידה בשמיעה (נ/2; עמ.6), ואם חדל מעבודתו במרץ 2008 - יש לבחון טענת הטנטון והאם תועדה לראשונה ברישום רפואי לפני שחדל מעבודתו (5.3.08) - כמצוות סעיף ב(2).

ד. עולה איפוא כי משלא הוכחו בפנינו תנאי החוק וקודם לכל, כי התובע היה חשוף בעבודתו לרעש מזיק, מתמשך או התקפי, העולה על המותר - אין לנו אלא לדחות התביעה.

ה. אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ז טבת תשע"ג, (09 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.